

Arrest

nr. 186 103 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op 8 april 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 180 373 van 6 januari 2017 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting ingediend door de verzoeker op 17 januari 2017.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij besluit van 9 augustus 1996 wordt de verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het tijdsverloop in zijn asielprocedure.

1.2. Op 14 juli 2000 wordt de verzoeker door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.3. Op 9 februari 2008 dient de verzoeker in België een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 25 mei 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. Op 15 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afnemering van de verblijfsvergunning genomen wegens een manifeste administratieve vergissing.

1.5. Bij besluit van 22 december 2011 wordt de Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de verzoeker ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.

1.6. Op 30 oktober 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 16 januari 2013 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

1.8. Op 12 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 141 143 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 14 juli 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 141 144 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 12 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat bij arrest nr. 180 374 van 6 januari 2017 de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen, verwerpt de Raad bij arrest nr. 186 102 van 27 april 2017 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.11. Op 19 maart 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 8 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis¹ ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 0 (nul) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

*X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft géén gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014, aan betrokkene betekend op 06.08.2014.
(...)"*

Bij arrest nr. 180 373 van 6 januari 2017 van de Raad wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 171 609.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift en in het enig middel van zijn synthesesemorie (onder meer) de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoeker *“geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm”*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1. In het enig middel van zijn synthesesemorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt samengevat:

“1. Het dient te worden benadrukt dat het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij dient dan ook in het kader van haar bevoegdheden de feitelijke gegevens te onderzoeken waar zij kennis van heeft of kan hebben die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

Verzoeker benadrukt dat hij ten aanzien van de verwerende partij zich expliciet heeft beroepen op artikel 8 EVRM in zijn aanvraag tot regularisatie in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Alle feitelijke gegevens werden beschreven in de aanvraag en gestaafd door verzoeker (stuk 3).

De bevoegde overheid had derhalve kennis van deze feiten, minstens diende zij deze kennis te hebben.

2. Aangezien een verwijderingsmaatregel werd genomen, dient artikel 8 EVRM te worden afgetoetst door de bevoegde overheid.

*Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:
“(…)”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de bevoegde overheid in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, waarna moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machting tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

Door verzoeker werd in zijn regularisatieaanvraag expliciet verwezen naar artikel 8 EVRM. De aangehaalde feiten werden gestaafd (stuk 3).

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele afweging gemaakt, noch wordt zelfs maar verwezen naar artikel 8 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde overheid niet is nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM.

De bevoegde overheid schendt hiermee artikel 8 EVRM en dient hierom te worden vernietigd.

3. Ondergeschiedt, indien de verwerende partij voorhoudt dat melding werd gemaakt van artikel 8 EVRM in de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag als onontvankelijk wordt beschouwd (stuk 4), merkt verzoeker op als volgt.

In de beslissing wordt vooreerst volkomen terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt “onderzocht” of de terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt ook uit de feitelijk beschreven toestand in de regularisatieaanvraag. Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te (...) (vader: de heer I. J. (...); moeder: mevrouw I. D. (...)). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht (“fair balance”) te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bijgevolg moet nauwkeurig worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door:

- *de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren;*
- *en door verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten*
(= verwijderingsmaatregel).

De verwerende partij dient bovendien rekening te houden met het privé-leven van verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen zij stelt in de nota met opmerkingen.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op de voorliggende feiten waaruit weldegelijk blijkt dat huidige situatie zich stelt binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

4. In de bestreden beslissing wordt geen enkele afweging gemaakt (supra, randnummer 2). Dit laatste kan niet worden betwist door de verwerende partij, ook niet in zijn nota met opmerkingen.

De beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt beschouwd, hetgeen te onderscheid valt van de bestreden beslissing, wordt enkel gesteld:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

(stuk 4)

Uit deze bewoordingen blijkt dat enkel door de bevoegde overheid werd onderzocht of de beslissing om de aanvraag tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk te beschouwen een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Er wordt niet onderzocht of een verwijderingsmaatregel een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM.

Hiermee schendt de bevoegde overheid het EVRM.

Bovendien blijkt dat zelfs een nauwkeurig onderzoek op grond van alle omstandigheden waarvan de overheid kennis had of moest hebben, in casu niet werd uitgevoerd. De “fair balance” werd niet gemaakt.

Door de bevoegde overheid wordt enkel gesteld dat er geen disproportionaliteit zou bestaan door terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Dergelijke algemene en abstracte formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM.

Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

5. Uiterst ondergeschikt, merkt verzoeker op dat in zijn regularisatieaanvraag duidelijke hinderpalen werden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

De ouders van verzoeker zijn erkende vluchtelingen en kunnen onmogelijk terugkeren naar Macedonië, waartoe men verzoeker wel wil verplichten. Het gezinsleven van verzoeker kan onmogelijk worden voortgezet op een effectieve manier in Macedonië.

Verzoeker is bovendien financieel en emotioneel afhankelijk van zijn ouders, reden waarom hij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Deze elementen worden, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, opnieuw niet nauwkeurig onderzocht, minstens ontbreekt de "fair balance".

Artikel 8 EVRM wordt hierdoor geschonden.

7. In de meest ondergeschikte orde, merkt verzoeker op dat in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf als onontvankelijk wordt beschouwd (stuk 4) bovendien wordt gerepliceerd door de bevoegde overheid dat gewone sociale relaties volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen:

"Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8"
(bestreden beslissing, pagina 1)

Het EHRM benadrukt nochtans duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Daarenboven is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker is geïntegreerd in België en verblijft hier sinds 6 jaar, nadat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef. Sindsdien heeft hij hier verschillende relaties opgebouwd en zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet. Deze elementen werden alleen aangehaald door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag (stuk 3).

Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken of deze elementen in casu voldoende zijn om te spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volkomen ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat sociale relaties eenvoudigweg "niet" (lees: nooit) onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, hetgeen uitdrukkelijk in strijd is met de rechtspraak van het EHRM.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

Daarenboven schendt de Dienst Vreemdelingenzaken door deze handelswijze artikel 9bis Vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).

8. *Omwille van bovenstaande redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*"

4.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn synthesesmemorie uiteen op welke wijze hij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Waar de verzoeker in zijn synthesesmemorie in hoofddorde laat gelden dat in de bestreden beslissing geen enkele afweging wordt gemaakt omtrent artikel 8 van het EVRM en dat naar deze bepaling zelfs niet wordt verwezen, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het door de verzoeker ingeroepen privé- en gezinsleven reeds beoordeeld werden in het kader van een afzonderlijke beslissing die op dezelfde dag werd genomen en waarbij de door de verzoeker op 12 december 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd vastgesteld dat de door de verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn privé- of gezinsleven niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, in plaats van via de reguliere procedure vanuit het land van herkomst. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde aldus reeds dat deze elementen niet verhinderen dat de verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij werd aangegeven dat, in de mate dat deze elementen een privé- of gezinsleven uitmaken dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, in geen geval kan worden vastgesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar via de geëigende procedure de verblijfsaanvraag in te dienen disproportioneel is ten opzichte van dit privé- of gezinsleven. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris duidde zo ook dat aldus de familiale banden geenszins worden verbroken. Bijgevolg blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris – die blijkens de stukken van het administratief dossier pas overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat hij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf had behandeld en reeds in een gemotiveerde beslissing duidde waarom de elementen betreffende het privé- en gezinsleven niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend, en een verwijdering van het grondgebied op zich dus niet verhinderen – wel degelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de ingeroepen elementen die wijzen op een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw heeft genomen, heeft onderzocht in welke mate deze zich verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied van de verzoeker teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en heeft afgewogen of dit proportioneel was. Er kan niet ontkend worden dat een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM bij zowel de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf als bij de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in beide gevallen zeer gelijkaardig, zo niet identiek is. Er kan integendeel niet worden ingezien dat thans in beide gevallen een andere afweging zou kunnen worden gemaakt. Ook een bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers slechts in dat de betrokken vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, waarna hij – van zodra hij voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden – in beginsel onmiddellijk opnieuw naar België kan terugkeren. Waar de verzoeker de verwachting zou koesteren dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met alle elementen waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt door het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien waarom in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd omtrent de elementen die reeds beantwoord werden in de beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door er louter op te wijzen dat in de bestreden beslissing zelf geen enkele afweging wordt gemaakt omtrent artikel 8 van het EVRM en dat naar deze bepaling zelfs niet wordt verwezen en door te stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet is nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont de verzoeker een miskenning van deze verdragsbepaling niet aan. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich verder geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)). Deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Voor het overige kan nog worden verwezen naar de overwegingen in het arrest nr. 186 102 van 27 april 2017 van de Raad waarbij het door de verzoeker tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard ingediende beroep tot nietigverklaring werd verworpen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoeker, die meerderjarig is, in ondergeschikte orde naar het feit dat hij samenwoont met zijn ouders, die in België erkend zijn als vluchteling. Er wordt evenwel op gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden aangebracht. Hij voert voor het eerst in zijn synthesesmemorie aan dat hij financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn ouders, doch dit is een nieuw gegeven dat reeds in het initiële verzoekschrift kon worden aangevoerd en dat niet van openbare orde is. De uitbreiding van

het middel is bijgevolg onontvankelijk. Ten overvloede kan er overigens nog op worden gewezen dat de verzoeker zich wat deze nieuwe gegevens beperkt tot loutere beweringen, die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Een dergelijke afhankelijkheid kan niet worden afgeleid uit het loutere gegeven dat hij bij zijn ouders inwoont.

Aldus blijft de verzoeker in gebreke om concrete bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen en worden bijgevolg een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM gestelde grenzen is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Te dezen is de bestreden beslissing gebaseerd op de Vreemdelingenwet, wat door de verzoeker niet wordt betwist. De inmenging is dus bij wet voorzien. Deze verblijfsreglementering heeft tot doel om de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Het is een vaststaand beginsel van internationaal recht dat het de taak is van de Staat om de openbare orde te waarborgen en dat migratiecontrole daar uitdrukkelijk deel van uitmaakt (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De inmenging streeft aldus één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen na. De volgende vraag die rijst is of de inmenging noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (*cf.* EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, § 52). Een onevenwicht tussen de belangen van de verzoeker en de overheid kan *in casu* evenwel niet worden vastgesteld. De thans bestreden beslissing houdt enkel in dat de verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het de verzoeker vrij om de door hem gewenste aanvraag om machtiging tot verblijf – die hij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit het land van herkomst – opnieuw in te dienen in functie van zijn privé- of gezinsleven in België. Het komt de verzoeker toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien. In zoverre de verzoeker met zijn verwijzing naar het feit dat zijn ouders erkend vluchteling zijn, zou willen aantonen dat een verderzetting van hun gezinsleven in het land van herkomst onmogelijk is, wordt erop gewezen dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verzoeker blijft volledig in gebreke aannemelijk te maken dat een tijdelijke scheiding van zijn familieleden om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, niet in redelijkheid van hem kan worden gevraagd. De verzoeker was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bijna 35 jaar, zodat kan worden aangenomen dat hij hiertoe de nodige zelfstandigheid heeft. Bovendien wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM ook niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) en dat de verzoeker niet aantoonde dat hij niet andermaal opnieuw met zijn ouders in Nederland of elders kan verblijven en dat hij in Nederland zijn verblijfsrecht niet opnieuw kan verwerven, temeer nu zijn moeder de Nederlandse nationaliteit heeft.

Met betrekking tot zijn privéleven, laat de verzoeker gelden dat hij geïntegreerd is in België, dat hij hier inmiddels zes jaar verblijft, dat hij op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef, dat hij sindsdien verschillende relaties heeft opgebouwd en dat zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier wordt voortgezet. Hij verwijst hierbij naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 12 december 2014 in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Daargelaten de vraag of de verzoeker *in casu* op concrete wijze het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond, weze het herhaald dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de Vreemdelingenwet, wat door de verzoeker niet wordt betwist, en dat de inmenging

derhalve bij wet is voorzien en bovendien één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. Aldus dient ook hier te worden nagegaan of de inmenging *in casu* noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (cf. EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, § 52).

Te dezen kan een onevenwicht tussen de belangen van de verzoeker en de overheid niet worden vastgesteld. De verzoeker wist immers – of behoorde te weten – dat hij in beginsel slechts drie maanden in het Rijk vermocht te verblijven en kon er verder ook niet van onwetend zijn dat hij geen burger van de Unie was, en aldus ook in geen geval gerechtigd was op de E-kaart die hem aanvankelijk verkeerdelijk werd afgegeven. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoeker dat zijn E-kaart werd afgenomen bij beslissing van 15 april 2011 waardoor hij geen legaal verblijf meer had in België. De loutere omstandigheid dat hij tijdens zijn illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft de verzoeker geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat de verzoeker een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd in België in legaal verblijf, aldus gedurende drie maanden of, indien zou kunnen aanvaard worden dat de verzoeker er kon van uitgaan dat hij gerechtigd was op verblijf, tot 15 april 2011, wordt er op gewezen dat de verzoeker niet aantoonde dat een tijdelijke scheiding van zijn familieleden en zijn privéleven in België disproportioneel zou zijn. De thans bestreden beslissing houdt enkel in dat de verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in zijn land van herkomst staat het de verzoeker vrij om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf – die hij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit zijn land van herkomst – in te dienen in functie van zijn privé- of gezinsleven in België. Het komt de verzoeker toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien.

Voor zover de verzoeker ingaat op de motieven van de beslissing van 19 maart 2015 waarbij zijn aanvraag van 12 december 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt er op gewezen dat dit betoog niet gericht is tegen de bestreden beslissing en dan ook niet tot de nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Bovendien werd het tegen deze beslissing ingediende beroep tot nietigverklaring door de Raad bij arrest nr. 186 102 van 27 april 2017 verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN